

har fuldkommen Ret i, at, saalænge den nuværende Søbefæstning om Kjøbenhavn er, som den er, er Kjøbenhavn meget udsat og Danmarks Selvstændighed i paakommende Tilfælde meget truet; thi blot et Bombardement fra Sø siden kan jo tvinge os, det være nu til at opgive vor Neutralitet eller til at slutte en forsmædelig Fred, og at den ærede Minister derfor stærkt har betone Anlægget af disse Søforter, at han kun har fordelt dem paa flere Aar, fordi det var umuligt med vore Kræfter at udsjøre dem paa eengang, billiger jeg ganske og aldeles. Dernæst gaar den ærede Minister over til at udtale sig om Landbefæstningen om Kjøbenhavn. Han mener, at, hvis en Fjende ser sig i Stand til at forsøge en Landgang, vil vor Hers samlede Droppestyrke ikke kunne rykke ud hel og holden for at slaa den tilbage, hvis Kjøbenhavn ikke er befæstet, idet det da kan hændes, at en fjendelig Styrke, medens den er borte, gaar i Land og bemægtiger sig Kjøbenhavn. Jeg kan nu egentlig ikke antage, at den høitærede Minister fæster nogen stærk Tro til det Tilfælde, thi hvor han saa end tænker sig Landgangen iværksat, maa jo vore Tropper holdes koncentrerede paa det Punkt, der er Knudepunktet for vore Jernbaner, det vil altsaa sige Roskilde, og dersom det er vanskeligt eller umuligt for en Fjende at møde med en synderlig ringere Styrke end den danske Hær, lad os sige en 25—30,000 Mand, vil det være forbundet med en saadan Uleilighed for ham at tilveiebringe det nødvendige Ekstremmateriel for at føre denne Styrke over og de Pantserfibe — thi de store Pantserfibe manøvrere ikke heldig i vore snevne Jarvande — der behøves til deres Dækning, at det ikke vil være sandsynligt, at han skulde have maritime Kræfter og Dækning nok til at ilandsette et andet Korps paa noget Punkt af Sjælland, et Korps, der vel at mærke ikke kan være saa ganske lille, thi en By paa 200,000 Indbyggere, som vil forsvare sig, og som vil være dækket af en ikke ganske ubetydelig Væbning eller Forsterkning, hvad man nu vil kalde det, mener jeg ikke, han vil kunne tage med et ganske svagt Troppeskorps, og til at sende to meget stærke Korps paa een Gang tror jeg virkelig der vil fattes ham Midler. Desuden maa jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa een Ting. Det er naturligt, at vi her bevæge os i lutter Sandsynlighedsberegninger, i fantastiske Forestillinger, vi have ingen fast Grund at staa paa, det kommer an paa, hvis Fantasi der er den adrueligste og hvem der ser Forholdene i det sandeste Lys, men det kommer ikke an paa, hvis Fantasi der er den dristigste og vildeste, den maa vi ikke følge. Hvis der nogensinde skal gjøres et Angreb paa Sjælland, kan det kun aflaaes paa den Maade, som nu er bragt i Forslag, og som jeg haaber vil blive vedtaget om ikke i den allernærmeste saa dog i en nær Fremtid, thi da vil Sjælland være beskyttet

mod en pludselig Ovrumpning, saa at det bliver umuligt for en Fjende at sende et Streiffors herover, udslyndre og besætte Kjøbenhavn og derved tvinge os til Fred. Det var maaste et Foretagende, der kunde tiltale vor sydlige Nabos eventyrlige Fantasi; men naar vor Hær er forstandigt organiseret, naar der ligger 15,000 Mand veløvede Tropper paa Sjælland, naar Kjøbenhavn er dækket af en Søbefæstning, og Flaaden ligger i Sundet og Belterne, vil et saadant Foretagende jo være umuligt. Det antager jeg ogsaa, den ærede Minister vil indrømme. Naar der skal ske et Angreb paa Sjælland, efter at disse Foranstaltninger ere truffet, maa det være af en Magt, som vil tage Den i Besiddelse og beholde den. Det kan kun tænkes, at tre Magter kunne foretage noget Sligt, og det er netop de samme tre Magter som tilligemed os grændse til Østersøen. Af dem er der een, som hverken vil eller kan tage Den, det er den, der ligger os nærmest. Den anden ligger saa fjernt, at det umulig kan interessere ham at tage Sjælland i Besiddelse, der kan altsaa nærmest kun være Tale om den tredie Magt. Men nu er Tilfældet det, at af de tre Magter kan ingen unde den anden Besiddelsen af Sjælland. Kronborg er ikke længer Østersøens Nøgle, men Sjælland er Østersøens Laas og den Magt, som besætter Sjælland i Fyen og fra Sjælland kan beskyde Sundet, kan lukke Østersøen, og Rusland kan ikke godvillig lade sig lukke inde i Østersøen. Ligesaa lidt kan Sverrig taale, at en Stormagt sætter sig fast paa Sjælland, altsaa i det Dieblis, da Sjælland bliver udsat for et Angreb af en Magt, hvis Hensigt det er at tage den i Besiddelse, maa vi faae Hjælp strax Nord fra. Det, som jeg maaste for tidlig engang har sagt, at Sverrigs Jernbaner ere Kjøbenhavns Bolde, vil da blive stadfæstet. Altsaa vil Kjøbenhavn ikke være udsat for en Ovrumpning, medens vor Hær kæmper med et andet Landgangskorps paa en anden Egn af Sjælland. Desuden vil jo Følgen af den Befæstning, den høitærede Minister vil anlægge, være, hvad han erkjender i Motiverne, at den binder en Del af Felthæren, ganske vist, siger han, en mindre Del, og derfor vilde jeg heller ikke paa nogen Maade anse det betænkeligt, dersom der var nogen Sandsynlighed for, at hans Forslag kunde gennemføres, at værne Kjøbenhavn med en lettere Befæstningslinie, som i Fredstid ikke behøvede anden Besætning end nogle invalide Underofficerer, og som dog i Krigstid ere i Stand til at sikkre mod denne, som jeg tror at have godtgjort, lidet sandsynlige Fare, at der skulde komme fra en anden Kant en ny Fjende, som satte sig fast paa Sjælland, medens en Fjende angreb fra en anden Side. Men det forekommer mig, og jeg beder den høitærede Minister paa ingen Maade at blive vred, fordi jeg siger det, — thi jeg agter og ærer ham som en alvorlig Mand, der veed, hvad han vil — at han ikke i denne